ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **M. K.**, zastoupen JUDr. Vlastimilem Staňkem, advokátem se sídlem Komenského 21a, Jablonec nad Nisou, proti žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 6. 2015, č. j. OÚPSŘ 100/2015-330-rozh, za účasti osob zúčastněných na řízení: **I) Ing. T. S.**, **II) P. F.**, **III) Statutární město Jablonec nad Nisou**, se sídlem Mírové nám. 19, Jablonec nad Nisou, **IV) ČEZ Distribuce, a. s.**, se sídlem Teplická 874/8, Děčín 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočky v Liberci ze dne 4. 3. 2016, č. j. 59 A 49/2015 – 64,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

IV. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Magistrát města Jablonec nad Nisou stavebníkům T. S. a P. F. [osobám zúčastněným na řízení I) a II)] vydal společné rozhodnutí o umístění stavby a stavební povolení garáže s dílnou na pozemku p. č. X/1 v k. ú. Jablonec nad Nisou u rodinného domu č. p. Y, M. 15, Jablonec nad Nisou. Jedná se jednopodlažní, nepodsklepenou stavbu půdorysného tvaru písmene L o ploše 105,8 m^2, zastřešenou dvěma sedlovými střechami. Garáž obsahuje stání pro tři osobní

automobily a dílnu pro potřeby rodinného domu. V rozhodnutí magistrát rovněž stanovil podmínky pro umístění a povolení stavby.

[2] Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce odvolání. Žalobce je spoluvlastníkem sousedících nemovitostí (pozemky p. č. X/2, X/3 a Z, včetně rodinného domu č. p. V). Z mnoha důvodů (rekapitulovaných níže) se stavbou nesouhlasil, což vyjadřoval po celé správní řízení, jehož byl účastníkem.

[3] Rozhodnutím uvedeným v záhlaví žalovaný odvolání zamítl a zároveň prvostupňové rozhodnutí o umístění a povolení stavby garáže s dílnou potvrdil.

[4] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u krajského soudu, který ji v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl.

[5] Žalobce (stěžovatel) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností. Má za to, že krajský soud, stejně jako předtím žalovaný, posoudil věc nezákonně. Domáhá se proto zrušení napadeného rozhodnutí krajského osudu. V souhrnu stěžovatel namítá, že plánovaná stavba je nepřiměřená svému účelu a je umístěna nešetrně k jeho vlastnickému právu. Konkrétní důvody, proč žalobce považuje stavební záměr za rozporný se zákonem, se téměř zcela kryjí s důvody uvedenými ve správním řízení a ve správní žalobě; z tohoto důvodu a rovněž i vzhledem k jejich početnosti je soud pro větší přehlednost bude rekapitulovat spolu s posouzením krajského soudu a následným vlastním posouzením jejich důvodnosti postupně v následující části II. odůvodnění tohoto rozsudku. Žalovaný se ke kasační stížnosti vyjádřil pouze obecným konstatováním, že dle něj je napadené rozhodnutí krajského soudu správné.

II. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[6] Kasační stížnost je projednatelná. Není však důvodná.

II. A) K odmítnutí vypořádání námitek s veřejným zájmem

[7] První námitkou stěžovatel nesouhlasí s tím, že některé jeho žalobní body krajský soud označil jako ochranu veřejného zájmu, bez přímého dotčení jeho práv. Namítal, že architektonická podoba zamýšlené stavby je značně naddimenzována a že nezapadá do okolí a pocitově způsobí značné zahuštění zástavby. To v důsledku způsobí stěžovateli stísněný pocit na jeho pozemku. Na pozemku dojde k podstatnému úbytku světla, čímž dojde i ke snížení jeho hodnoty. Stavební úřad mohl a měl ovlivnit umístění objektu pro něj příznivěji. Místo toho ale opomenul jeho práva a ve všem vyhověl stavebníkům.

[8] Krajský soud v úvodu napadeného rozsudku předeslal, že stěžovatel může uvádět pouze námitky týkající se jeho právní sféry. Úvahu o naddimenzování stavebního záměru nijak se svojí právní sférou nepropojil. Tvrzení o zahuštění staveb, narušení soukromí a snížení hodnoty svých nemovitostí nijak konkrétně nerozvádí a nedokládá. Neuvádí, jak se objem garáže jeho práv dotýká, neuvádí konkrétní kogentní normy zákona, které by tím stavebník měl porušovat (např. snížení výhledu či oslunění nad míru stanovenou právními předpisy či míru přiměřenou).

[9] K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že obecně má krajský soud pravdu v tom, že v územním i stavebním řízení je nutné vždy námitky spojit s tvrzením o dotčení na právech [§ 89 odst. 4 a § 114 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu

(stavební zákon)]. Námitky nedodržení architektonického rámce (menší garáže v okolí), naddimenzování stavby a bezdůvodného zahuštění zástavby bez dalšího nejsou nijak s právní sférou stěžovatele propojeny, a proto je jejich vypořádání krajským soudem v pořádku.

[10] Stejně tak krajský soud správně stěžovateli vytkl nekonkrétnost jeho námitek ohledně narušení pohodlí jeho bydlení a zhoršení oslunění jeho pozemku. K formulaci žalobních bodů se podrobně vyjádřil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, publikovaném pod č. 835/2006 Sb. NSS, v němž, mimo jiné, uvedl: *„Žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti.“*

[11] Určité snížení hodnoty sousedních nemovitostí a změna výhledu z nich, resp. dopadu slunce na ně, jsou přirozené a nevyhnutelné následky většiny nových staveb. Projednávaný případ představuje klasickou situaci střetu dvou vlastnických práv – vlastnického práva stěžovatele, který si chce užívat nerušený výkon svého práva k pozemku, mj. i práva na soukromí a přístup slunečního svitu, a vlastnického práva souseda – stavebníka, který chce také realizovat své vlastnické právo k pozemku tím, že si na něm něco postaví. Tato práva, pokud by byla vykonávána absolutně, se vzájemně vylučují. Proto není možné k věci přistupovat tak, že obě tato práva zůstanou absolutně nedotčena, tzn. v případě stěžovatele tak, že se výhled a jiné vlastnosti jeho nemovitosti, nezmění. Změní, a právo tomu není schopné zabránit. Právo může pouze zajistit, aby k těmto změnám došlo v přiměřené míře.

[12] Zákon z tohoto důvodu stanoví určité kogentní požadavky na zamýšlenou stavbu, kterými omezuje právo stavebníka a chrání práva vlastníků sousedních nemovitostí. Právě otázka dodržení těchto limitů má být otázkou v řízení o umístění a povolení stavby. Nestačí proto obecná námitka, že zamýšlená stavba mohla být menší nebo že bude stínit. Tyto skutečnosti jsou zřejmé. V námitkách proti umístění a povolení stavby je naopak nutné specifikovat, v jakém konkrétním ohledu zamýšlená stavba překračuje normy objektivního práva, proč svojí nepřiměřeností stěžovateli nedovoleně zasahuje do jeho vlastnického práva.

[13] V tomto směru soud, pokud jde o námitku zastínění, odkazuje rovněž na studii zastínění provedenou ve správním řízení, která uvádí, že k podstatnému zastínění objektu žalobce nedojde. Dle studie bude dne 1. března (rozhodný den pro porovnání slunění dle ČSN 73 4301) 180 minut osluněno více než 90 % stěžovatelových pozemků. Podle ČSN 73 4301 venkovní zařízení a pozemky v okolí obytných budov sloužící k rekreaci jejich obyvatel mají mít alespoň polovinu plochy osluněnou nejméně 3 hodiny (tj. 180 minut) dne 1. března. Ze studie přitom vyplývá (obrázek 2 na str. 4), že jižní část hranice pozemku stěžovatele bude zastíněna pouze nepatrně. Ze zjištěných skutkových okolností tedy neplyne, že by zastínění mělo nastat v nepřiměřené míře. Doba oslunění je dostatečná, vysoce přesahuje požadavek normy a plánovaná stavba tak nenaruší pohodu stěžovatele nad míru přiměřenou místním poměrům. Pokud stěžovatel s těmito závěry nebo s jejich hodnocením nesouhlasil, měl přesně uvést, v čem jeho nesouhlas spočívá. Pokud však ustal u obecných (a nesporných) konstatování, že stavba bude stínit a že mu změní výhled, nešlo takové námitky vypořádat jinak, než učinil krajský soud.

[14] Krajský soud ani žalovaný proto nepochybili, jestliže se obecnými a nekonkrétními námitkami s výše uvedeným odůvodněním odmítli zabývat a dále se zabývali pouze námitkami, ve kterých byl stěžovatel konkrétnější (viz dále). Námitka opomenutí vypořádání stěžovatelových žalobních bodů je proto nedůvodná.

II. B) K podjatosti úřednic stavebního úřadu

[15] Druhou námitkou stěžovatel napadá, že oprávněná úřední osoba nepostupovala ve správním řízení nestranně. Význam věci bagatelizovala a průběh jednání zkreslovala. Při ústním jednání došlo k protiprávnímu jednání, jestliže stěžovatele tato osoba ujistila o existenci plné moci pana S., otce jednoho ze stavebníků na jednání přítomného, aniž by taková plná moc existovala. Dále oprávněná úřední osoba neprovedla návrh v neprospěch stavebníků (vztyčit tyč či žebřík do plánované výšky garáže) a na námitky reagovala až výsměšně. Písemné vyhotovení protokolu z jednání se od zvukového záznamu podstatně liší. Osoba nebyla dostatečně na jednání připravená a zaujala pozici proti stěžovateli. Poměr k věci či účastníkům nemusí být vysvětlován, neboť jasně plyne z vlastního průběhu ústního jednání. Rovněž oprávněná úřední osoba používala rozdílnou artikulaci a zabarvení hlasu vzhledem ke stěžovateli a ve vztahu ke stavebníkům.

[16] Krajský soud k této námitce uvedl, že oprávněná úřední osoba částečně pochybila při sepisování protokolu, jestliže v něm nebyl zcela zachycen průběh úkonu spočívajícím v ústním jednání. Pokud oprávněná úřední osoba v úředním záznamu líčila tlak ze strany osob úkonu přítomných, stejně jako přítomnost osoby, která nebyla účastníkem řízení, měly být tyto okolnosti obsahem již samotného protokolu o tomto úkonu. Tento nedostatek však dle soudu nezpůsobuje ani nezákonnost výsledného rozhodnutí, ani důvodnost pochyb o nepodjatosti úřední osoby. Taková skutečnost nevyplynula ani z dalšího průběhu správního řízení. Ohledně připuštění zastupování jednoho ze stavebníků soud uvedl, že ze správního spisu ani z tvrzení stěžovatele neplyne, že by dotčená osoba činila nějaké úkony či se relevantně vyjadřovala k věci. Nadto soud uvedl, že i kdyby k chybnému připuštění ze strany správního orgánu došlo, tento postup nezkrátil stěžovatele na jeho právech.

[17] Po prozkoumání správního spisu a posouzení stěžovatelem uváděných skutečností Nejvyšší správní soud uvádí, že námitka podjatosti oprávněné úřední osoby není důvodná. Zkreslování a bagatelizování ze správního spisu nevyplývá. Neplyne z něj ani jakékoliv nezdvořilé či zaujaté jednání. Naopak tato osoba řízení vedla nestranně a s patřičným úředním odstupem. Rovněž ze správního spisu nijak neplyne, že by osoba, u níž stěžovatel namítá nedostatek plné moci, jakkoliv formálně či neformálně zasahovala do průběhu správního řízení či vykonávala některá práva účastníka správního řízení. Ze samotného faktu, že správní orgán nevyhověl návrhu stěžovatele během ústního jednání vztyčit orientačně pro představu výšky budovy tyč či žebřík rovněž nelze dovozovat pojatost. Řízení nebylo vedeno jednostranně – některým návrhům správní orgán s uvedením odůvodnění nevyhověl, jiným zase ano (např. provedení prohlídky stěžovatelova pozemku), což je standardní průběh místního šetření, respektive jakéhokoliv řízení, a nelze z toho dovozovat podjatost. K ochraně před možným zkrácením na procesních právech přitom slouží opravné prostředky v samotném správním řízení, nikoliv institut podjatosti.

[18] Soud rovněž uvádí, že stejné námitky a namítaný osobní vztah se stavebníky nebo zájem na projednávané věci byl rovněž i předmětem dvou námitek podjatosti (proti oprávněné úřední osobě a proti vedoucí oddělení stavebního úřadu magistrátu), které vedoucí odboru stavebního úřadu a životního prostředí a vedoucí stavebního úřadu neshledali důvodné. Na pečlivé a přesvědčivé odůvodnění obou rozhodnutí lze tedy rovněž odkázat.

II. C) K vedení spisového materiálnu a pořízení kopie ze spisu

[19] Další námitkou stěžovatel namítá nesprávné vedení správního spisu. V průběhu správního řízení před magistrátem nahlížel do správního spisu a zjistil, že spis nebyl číslovaný a na založených listinách nebyla v rozporu s § 17 odst. 1 správního řádu uvedena data vložení. Stěžovatel proto nemohl posoudit, které listiny ve spise v době nahlížení byly, a které nikoliv. Podle jeho zkušeností se spisem stavebního úřadu lze do spisu vložit a vyjmout z něj kdykoliv kteroukoliv písemnost. Soud v rozsudku uvádí, že dle dokumentů ve správním spise je zastavěná plocha garáže s dílnou 105,8 m^2. Podle koordinační situace, kterou stavební úřad stěžovateli ze spisu poskytl, je v tabulce uvedená zastavěná plocha 108,2 m^2. Soud tak vycházel z jiných podkladů, než byly stěžovateli zpřístupněny. O změně dokumentace v průběhu řízení přitom stěžovatel informován nebyl. Tímto způsobem mohl přijít o možnost vyjádřit se k věcem, které se nyní ve spisu nacházejí.

[20] Krajský soud k této námitce uvedl, že stěžovatel v průběhu celého správního řízení měl možnost plně realizovat své právo do něj nahlížet a pořizovat si z něj opisy a kopie. Spis předložený krajskému soudu byl dle něj veden dle zákonných požadavků. Stěžovatel výtky ohledně nesprávností při vedení správního spisu během správního řízení nespojil s tvrzením o zásahu do svých veřejných subjektivních práv.

[21] Námitka je z části nepřípustná a z části nedůvodná.

[22] Nepřípustná je námitka v rozsahu, ve kterém ji stěžovatel neuplatnil již v řízení před krajským soudem (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). Stěžovatel v žalobě uvádí, že spisový materiál v řízení před magistrátem postrádal obsah zachycující aktuální pohyb písemností během řízení a listy byly ve spise založeny nahodile. Administrativnímu pořádku odpovídal až v odvolacím řízení. Dále v žalobě hovoří o neumožnění pořídit si kopie ze spisu. V žalobě naopak nehovoří o absenci razítek na dokumentech ve spisu v době nahlížení do spisu v řízení před magistrátem, ani o jiných listinách nacházejících se ve správním spise během řízení před magistrátem a v odvolacím řízení před žalovaným. Tyto posledně zmíněné námitky jsou proto nyní jako novoty nepřípustné. Nadto možno dodat, že absence razítek by sama o sobě nezbavovala stěžovatele v době nahlížení do spisu během řízení před magistrátem možnosti seznat, které listiny jsou ve spise založené. Tudíž by následně mohl již v okamžiku, kdy i dle něj byl spis kompletní (tedy i v okamžiku podání žaloby), případně označit takové listiny, které se ve spise měly objevit až později. Žádnou konkrétní listinu však stěžovatel v žalobě přesto neoznačuje.

[23] K nepřípustným námitkám soud přesto nad rámec uvádí, že by nyní ani nebyl schopen posoudit, zda v okamžiku nahlížení stěžovatele do spisu razítka na dokumentech byla. V kasační stížnosti zmíněná pozměněná dokumentace (se zastavěnou plochou garáže 105,8 m^2) byla dle razítka magistrátu tímto správním orgánem přijata dne 4. 11. 2014. Součástí spisu tedy podle razítka byla již v okamžiku, kdy stěžovatel do spisu dne 1. 12. 2014 podruhé nahlížel, stejně jako v okamžiku, kdy magistrát dával účastníkům řízení možnost dle § 36 odst. 3 správního řádu seznámit se s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Stěžovatel přitom kromě svého tvrzení v kasační stížnosti o tom, že se s touto dokumentací nemohl seznámit, nepředestřel nic, co by absenci správné dokumentace v tomto okamžiku prokázalo. Z tohoto důvodu je nutné vycházet ze správního spisu, ze kterého namítané pochybení při vedení spisu není zřejmé.

[24] Ohledně přípustné části námitky Nejvyšší správní soud souhlasí s hodnocením krajského soudu. Dle § 38 odst. 1 a odst. 4 správního řádu mají účastníci právo nahlížet do správního spisu, právo činit si výpisy a právo na to, aby správní orgán pořídil kopie spisu nebo jeho části. Není pravdou, že by se stěžovatel v průběhu řízení nemohl s podklady seznámit. Sám během

správního řízení dvakrát do správního spisu nahlížel (dne 10. 9. 2014 a dne 1. 12. 2014), v obou případech je z úředních záznamů zřejmé, že mu bylo umožněno pořídit si kopie ze spisu.

[25] Stejně tak krajský soud správně posoudil, že stěžovatel s námitkou absence obsahu správního spisu aktuálně dokládajícího pohyb písemností a volného výskytu listin ve spise nespojil tvrzení o zásahu do svých práv. Dle § 17 odst. 1 správního řádu správní spis tvoří zejména podání, protokoly, záznamy, písemná vyhotovení rozhodnutí a další písemnosti, které se vztahují k dané věci. Přílohou, která je součástí spisu, jsou zejména důkazní prostředky, obrazové a zvukové záznamy a záznamy na elektronických médiích. Spis musí obsahovat soupis všech svých součástí, včetně příloh, s určením data, kdy byly do spisu vloženy. Především absence soupisu částí spisu tedy typově představuje vadu řízení, nicméně i kdyby stěžovatelovo tvrzení v žalobě bylo pravdivé, a soupis spisu opravdu ve správním spise během řízení před magistrátem absentoval, není zřejmé a stěžovatel v žalobě netvrdí, jak by se tato procesní vada měla projevit v napadeném rozhodnutí. Přitom aby žalobní námitka ohledně procesní vady mohla být důvodná, musel by stěžovatel tvrdit, že měla nebo mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí (srov. rozsudek ze dne 4. 3. 2003, č. j. 6 A 12/2001 - 51, č. 23/2003 Sb. NSS).

II. D) K dodržení odstupové vzdálenosti

[26] Stěžovatel dále namítá, že stavba nedodržuje minimální odstupovou vzdálenost 2 metry od hranice s jeho pozemkem. Stavba je v koordinační situaci zakreslena v nesprávném měřítku, což má zakrývat, že stavba je ve skutečnosti větší. V situaci vymezený prostor je pro ni nedostatečný (nevytočí se vozidlo mezi garáží stavebníků a jejich domem), a proto dojde k tomu, že se stavba posune blíž ke hranici s nemovitostí stěžovatele. Stěžovatel proto nesouhlasí s označováním této nepřesnosti jako drobné, jak učinil krajský soud. Navíc v mapovém podkladu katastru nemovitostí není společná hranice vyznačena jako rovná, ale mimo jiné s výstupkem do hloubky 50 cm směrem do pozemku stavebníků. Stavba je přitom zakreslena tak, že výstupek v hranici vůbec nebere na vědomí. Stěžovatel rovněž namítá, že by se minimální vzdálenost stavby od hranice pozemku neměla měřit od svislé stěny stavby, ale dle členitosti stavby, které jsou nejblíže společné hranici (např. přesahující části střechy).

[27] Krajský soud k námitce nedostatečné odstupové vzdálenosti uvedl, že umístění stavby bylo závazně definováno výrokem II. o umístění stavby, a to tak, že v souladu s výrokem III. bod 1. je stavba umístěna v minimální vzdálenosti 2 metry od společné hranice s pozemkem p. č. X/3, 2 metry od společné hranice s pozemkem p. č. W/6 a její severovýchodní roh ve vzdálenosti 2,345 metry od společné hranice se sousedním pozemkem p. č. X/2 dle koordinační situace v měřítku 1:200, který je součástí ověřené dokumentace. Uvedenými výroky rozhodnutí stavebního úřadu, které jsou pravomocné a závazně určují umístění stavby garáže s dílnou, bylo zabezpečeno dodržení stanovených minimálních vzdáleností předmětné stavby v souladu s § 25 odst. 5 vyhlášky č. 501/2006 Sb. o obecných požadavcích na využívání území. Podle krajského soudu je podstatné definování odstupové vzdálenosti ve výrocích rozhodnutí o umístění a povolení stavby. Ty zajišťují dodržování stanovení minimálních vzdáleností předmětné stavby. Nepřesnosti ve vyhotovení situačního výkresu nemají žádný vliv.

[28] Způsob měření minimální vzdálenosti je dle krajského soudu speciálně stanoven v § 25 odst. 8 vyhlášky o obecných požadavcích na využívání území. Uvedené ustanovení nelze vykládat tak, jak to činí stěžovatel, tedy že stanovený způsob počítá s jakýmikoliv členitostmi staveb. Naopak uvedené ustanovení jednoznačně stanoví, že vzájemný odstup a vzdálenosti se měří na nejkratší spojnici, a to mezi vnějšími povrchy, v daném případě obvodové stěny navrhované garáže od společných hranic pozemků, nikoli od přesahu střechy či svodu dešťových

vod nebo od projektovaného chodníku. Účel této vzdálenosti dvou metrů je naopak zajistit, aby se členité prvky jako přesah střechy či svod dešťových na pozemek stavitele ještě vešly. Jestliže tedy byla v koordinačním situačním výkresu C.03, který stanoví odstupovou vzdálenost stavby, odstupová vzdálenost kótována od obvodových stěn zakreslené garáže, odpovídá takový postup požadavkům shora citovaného ustanovení.

[29] Námitka nedodržení odstupové vzdálenosti není důvodná. Dle § 25 odst. 8 vyhlášky o obecných požadavcích na využívání území se „*vzájemné odstupy a vzdálenosti se měří na nejkratší spojnici mezi vnějšími povrchy obvodových stěn, balkonů, lodžií, teras, dále od hranic pozemků a okraje vozovky pozemní komunikace*“. Z uvedeného je zřejmé, že rozhodující je vzdálenost vnějšího povrchu obvodových stěn a hranice pozemku, nikoliv vzdálenost jakékoliv členitosti povrchu stavby (např. střechy) od hranice. Uvedené ustanovení taxativně vyjmenovává určité členitosti povrchu, od kterých se případně odstupové vzdálenost měří. V tomto výčtu není obsažena jakákoliv členitost povrchu stavby, ale pouze některé výstupy. Pokud takový výstup posuzovaná garáž nemá, je třeba vzdálenost měřit od vnějšího povrchu obvodové stěny.

[30] Z kót situačního výkresu je přitom zřejmé, že minimální vzdálenost 2 metry mezi stěnou plánované garáže a hranicí pozemku je splněna. Splněna je i v místě výběžku pozemku, na který stěžovatel upozorňuje, ve kterém tato vzdálenost dle výkresu činí přesně 2 metry.

[31] K namítané nepřesnosti zanesení plánované stavby do výkresu soud uvádí, že výkres opravdu nepřesný je. Důležité nicméně je, že kóty zapsané ve výkresu jsou přesné a proti těm stěžovatel nic nenamítá. Projektová dokumentace zachycuje stavbu, která ještě není postavena a tak ani nelze na místě samém změřit údaj o odstupu od hranice sousedního pozemku. Podstatou územního a stavebního řízení je to, že rozhodnutím stavebního úřadu jsou závazně pro stavebníka určeny mj. i tyto parametry budoucí stavby. To se stalo i v podmínce č. 1. V části III. společného územního a stavebního povolení, kde bylo stavebníkovi uloženo, aby dodržel odstup 2 metry od společné hranice s pozemky stěžovatele. Zároveň bylo stavebníkovi v podmínce 17. v části IV. uloženo, aby umístění stavby bylo na místě samém ještě před jejím započetím vytyčeno geodetem. Tím je zabezpečeno, že stavba bude umístěna a provedena dle předmětné dokumentace.

[32] Pokud by tedy vzniklá stavba těmto podmínkám ve výsledku odporovala, stavební úřad by mohl a měl v případě neodstranění takových závad přistoupit k nařízení jejího odstranění podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, neboť by se jednalo o stavbu postavenou v rozporu s rozhodnutím stavebního úřadu. Situace by mohla být zkomplikována pouze tehdy, jestliže by příslušné rozhodnutí odkazovalo zároveň i na výkresovou dokumentaci, a ta by mohla písemně stanoveným podmínkám odporovat. K tomu však v tomto případě nedošlo, neboť ta s těmito podmínkami není v rozporu, jestliže uvádí stejné odstupové vzdálenosti.

[33] Námitka nedostatečné odstupové vzdálenosti stavby je nedůvodná.

II. E) K podlažnosti stavby

[34] Stěžovatel v další námitce uvádí, že stavba je konstrukčně připravena pro dvě podlaží, ač v dokumentaci je nesprávně uvedené podlaží jedno. Bez dalšího podlaží by přitom mohl být objekt nižší a tím i méně zasáhnout do stěžovatelových práv.

[35] K této námitce Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem uvádí, že správní orgán rozhoduje ve společném řízení o umístění stavby a stavebním povolení o tom,

co je předmětem návrhu, resp. zda návrh je v souladu s požadavky právních předpisů. Nelze tedy posuzovat to, že by stavba jinak konstrukčně řešená zasahovala do práv stěžovatele méně, ale pouze to, zda stavebníky zamýšlenou jednopodlažní stavbu se sedlovou střechou povolit lze, nebo ne.

II. F) K likvidaci dešťových vod

[36] Dále stěžovatel tvrdí, že dojde ke změně odtokových poměrů tak, že srážky potečou po svahu dolů na jeho pozemek. Příjezdová plocha se změní již tím, že na ní bude nemalý provoz, tráva bude odtěžena a změní se její vsakovací vlastnosti. Toto není v dokumentaci nijak zohledněno. Hydrogeologický posudek RNDr. S. také vůbec nepočítá s konkrétním množstvím vody, která bude stékat nejen ze střech garáží, ale i ze střechy rodinného domu.

[37] Krajský soud k této námitce uvedl, že v daném místě se konfigurace terénu s vlivem na okolí včetně odtokových poměrů nemění. V projektové dokumentaci (část B.2.7 Souhrnné technické zprávy) je navíc navržena instalace vsakovacího zařízení s dostatečnou kapacitou dle posudku RNDr. S.

[38] K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že posudek RNDr. S. výslovně počítá s odváděním vody ze střechy jak zamýšlené garáže, tak i stávajícího rodinného domu (viz bod B.2. na str. 4 posudku), což se rovněž projevilo i ve stavební dokumentaci (bod B.2.7. souhrnné technické zprávy uvádějící jako odvodňované plochy střechy rodinného domu i garáže).

[39] Stěžovatelovy úvahy o změně vsakovacích poměrů v případě, že po nezpevněném povrchu se budou přemisťovat do garáže vozidla, nejsou ničím podložené. Důležité je, že není navrhováno žádné zpevnění plochy před garáží. I když se po travnaté ploše budou dostávat vozidla do garáže, stěžovatel nijak neprokázal, že by tímto mělo dojít ke změně konfigurace terénu, která by měla vliv na vsakovací vlastnosti plochy. V tomto ohledu proto nelze z jeho názorů vycházet, ale je nutné vycházet z posudku RNDr. S., který ho vypracoval s vědomím, že navrhovaná stavba je garáží pro osobní vozidla.

II. G) Ke správnosti projektové dokumentace

[40] Další námitkou je obecná výtka nedostatků projektové dokumentace. Krajský soud tuto námitku jako obecnou odmítl vypořádat. Nyní stěžovatel s tímto nesouhlasí a uvádí, že pracovníci stavebního úřadu jsou odborně zdatní, aby nedostatky rozpoznali, a že stěžovatel sám rozpory dostatečně určil, aby se jimi mohl stavební úřad zabývat. K tomu lze uvést, že určit tyto rozpory měl stěžovatel v řízení před krajským soudem. Ty, které stěžovatel konkrétně uvedl, krajský soud vypořádal. Ve zbytku obecnou námitku nesprávnosti dokumentace správně odmítl pro její obecnost posoudit (ke konkretizaci žalobních bodů viz výše citovaný rozsudek č. j. 2 Azs 92/2005 - 58).

III. Závěr a náklady řízení o kasační stížnosti

[41] Nejvyšší správní soud proto ze všech výše uvedených důvodů podle § 110 odst. 1 s. ř. s., poslední věty, zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou.

[42] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává. Osoby zúčastněné na řízení by měly právo na náhradu jen těch nákladů, které jim vznikly v souvislosti s plněním povinností uložených soudem (§ 60 odst. 5 s. ř. s.). Soud jim však žádnou povinnost neuložil, a proto jim takové náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. července 2016

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu